

maksa.deviantart.com

Offerceremonin

romantiskt drama av Christian Lanciai (2010)

efter Georges Bizets opera.

Personerna:

Chandra
Sanjay
Nandu
Leila
Radu
andra fiskare och bybor

Handlingen äger rum vid någon tropisk kust någonstans i ohistorisk tid.

Copyright © C. Lanciai 2010

Scen 1.

Chandra Stilla vagnar oss dyningarna till ro i den gyllenrödglänsande aftonen. Ännu en arbetsdag är förbi, och när som helst väntas fiskarna hem med sina fångster, somliga med präktiga fiskar, andra med kostbara pärlor. Och om bara ingen har förolyckats har det varit en god och lyckad dag. Men vad är detta? (*reser sig*) Jag ser en sorglig procession. Sanjay, vad är detta? (*Fiskarna kommer in sorgtyngda bärande på en bår.*)

Sanjay Det värsta som kunde ha hänt oss har drabbat oss. Vi har förlorat vår ledare. Den gamle Shankar är död.

Chandra Hur gick det till?

Sanjay Han angreps av en haj i vattnet. Det var ingenting någon kunde göra. Vi var lyckliga som kunde rädda större delen av hans kropp.

Chandra Det är ohyggligt! Och denna dag som lovade sluta i sådan fullkomlig skönhet!

Sanjay Det blev den bittraste tragedi bräddad med den djupaste sorg. Han lämnade bara goda minnen efter sig. Men vi är alla överens, Chandra. Du måste bli vår nya ledare.

Chandra Men jag är ingen fiskare, har ingen börd, är bara en enkel man och tänker bara på filosofi och melankoli.

Sanjay Du är alltid hemma. Du stannar alltid i land. Du har inga familjeband. Du är avhållen av alla och bryr dig om alla. Det kan inte bli någon annan.

Chandra Ni smickrar mig och hedrar mig och ärar mig långt över vad jag någonsin förtjänat. Jag känner mig nästan förlägen.

Sanjay Gör inte det. Alla är eniga. Vad säger ni, bröder?

flera Hell vårt brödraskap! Chandra är vår man! Ingen annan är möjlig!

Chandra Låt oss begrava vår förlorade ledare först av allt. Sedan kan vi börja tänka på den nya.

Sanjay Vi måste bränna honom genast, Chandra. Annars börjar han lukta och sprida sjukdomar. Vi har redan byggt bålet på stranden.

Chandra Då behöver ni bara ceremonierna.

Sanjay Ja. Kom och led oss.

Chandra Ritualen kräver allas betäckningar.

Sanjay Ja, vi måste alla skydda oss och dölja oss.

Chandra Den högsta närvaro krävs vid en högtidlig hädanfärd, och då måste alla dölja sig i ödmjuk självuppgivelse.

Sanjay Vi är redo.

Chandra Tänd då bålet, så kommer jag. (*går ut*)

Sanjay Bröder, låt oss hedra vår hädangångne broder med den djupaste andakt. Han var den bäste av oss och gav sitt liv för att ingen annan skulle bli anfallen. Låt oss hölja oss i våra svartaste kåpor och skyla våra ansikten med masker, på det att vi må lyckas med att åkalla den högste till att föra vidare hans själ.

flera Vi skall följa ceremonielet till punkt och pricka.

en Vi skulle egentligen behöva vår prästinna.

2 Hon kommer nog hon också.

3 Vi har ju en som brukar komma ibland för att nedkalla skydd och lycka över vårt brödraskap.

4 Jag tror Chandra har skickat efter henne.

1 Kom, mina bröder. Låt oss skruda oss och förbereda oss för bålet.

(*De går. Snart börjar ett glödande sken bli synligt vid scenens högra bakgrund. Då inträder Nandu på scenen.*)

Nandu Vad är det för att bål som håller på att antändas? Någon betydande måste ha dörtt, och en skara samlas omkring bålet i solenna svarta kåpor för att dölja sig för gudarnas närvaro. Stor sorg råder, och aftonrodnadens falnande guld övergår i begängelsebålets stigande glöd.

Chandra (kommer in i svart kåpa med luovan av) Nandu! Är det du? Jag tror inte mina ögon!

Nandu Chandra! Vilken händelse!

Chandra Broder! Att du skulle återkomma just nu!

Nandu Vad har hänt?

Chandra Vår ledare har förolyckats. Det är hans bål du ser antändas vid stranden. Jag har valts till vår nya ledare. Var med! Det finns alltid en kåpa över!

Nandu Jag ville inte störa er andakt...

Chandra Du hedrar den. Var med, broder. Välkommen i vårt brödraskap. Vi behöver förnyelse.

Nandu Så du har glömt och förlåtit mig för den gamla tvisten?

Chandra För länge sedan. Vi var unga då. Nu har vi mognat, och ingen av oss har sett henne mera.

Nandu Vi älskade henne båda.

Chandra Glöm det, broder. Var nu en av oss. Välkommen till ritualen.

(Chandra drar luvan över ansiktet och för med sig Nandu till stranden till bålet, där de andra väntar, alla skrudade i svarta kåpor med luvor som döljer ansiktet. Nandu gives en kåpa och skrudas även han.)

Chandra (lyfter händerna) Vi åkallar dig, den högste, som står över liv och död, gott och ont, dag och natt och allt jordiskt och himmelskt. Deltag i vår sorg med din närvaro, och hjälp vår förlorade vän att klara övergången från liv till död och från död till liv. Rädda hans själ undan mörkret och ensamheten och låt honom finna gemenskap med livet igen. Till dig anbefaller vi hans ande. Var honom nådig och bistå honom i övergångens alla prövningar.

alla Var med oss, livets och dödens evige ande, och tag emot den själ som offrats dig av livet.

Chandra Han svävar mellan liv och död och är vilse mellan detta förlorade liv och det kommande och behöver vägledning och tröst.

alla Han är en osalig ande som drivits hemifrån och blivit utan kropp och behöver hjälp med att finna en ny.

Chandra Led honom ut ur förtvivlans tunnel, och återge honom nytt hopp och nytt liv.

alla Må han finna sin vägledning ut ur dödlighetens mörker till evighetens eviga men osynliga ljus.

Chandra Var med oss, mörkrets och ljusets herre, och överge oss aldrig med din närvaro och din tröst i mörker och lidande, motgång och död, orättvisa och undergång, ty du allena står över allting sådant.

alla Mörkrets furste och ljusets härskare, bistå oss nu och alltid med din nåd.

Chandra Ty du har allt levande i din hand, och all kraft kommer från dig.

alla Dela med dig av din evighet i nåd, evige furste.

Chandra Ceremonin är genomförd! Låt bålet flamma upp och befria vår vän!

(En fackla förs till bålet, vars pyrande glöd plötsligt flammar upp och förtär den döde.)

Tag emot vårt dödliga offer och förena honom med din evighet!

alla Tag emot oss alla som dina offer när vi en dag skall ställas inför dig.

Chandra Det är nog! Ceremonin är avslutad! Han är fri!

alla Farväl, dyre vän, och välkommen in i evigheten.

(Bröderna avtågar i procession. Endast Chandra och Nandu blir kvar. Bålet minskar åter ned till falnande glöd. Chandra lyfter av luvan.)

Chandra Nu är du en av oss, Nandu. Du har blivit invigd i vår heligaste ceremoni, den transcendentala övergången från död till liv.

Nandu Hade ni inte en från liv till död också?

Chandra Det är en annan ceremoni. Men säg mig nu vad det blev av henne. Det vet väl bara du.

Nandu Jag förlorade henne. Du vet ju hur det var. Vi var bästa vänner, och så kom hon emellan oss. Vi älskade henne båda och höll på att bli fiender för hennes skull. Då försvann hon. Hon ville inte att vi skulle bli fiender.

Chandra Men du sprang efter henne och ville finna henne igen. Lyckades du? Det var väl dig hon älskade, eller hur?

Nandu Hon höll av oss båda.

Chandra Naturligtvis. Hon var en ängel.

Nandu Jag kan inte dölja något för dig, Chandra, då du säkert älskade henne lika mycket som jag. Jag sökte henne över hela världen. Jag kunde inte släppa henne. Hon var den enda. Du minns hur hon var, med sitt långa änglalika hår som gick ner till knäna, med det ljuva vackra ansiktet som bara var mjukhet och välvilja, med den strålande generösa själen, som alltid lyste av godhet i hennes ögon, och med den

spröda gracila kroppen, som bara inbjöd till att smekas. Hon var allt för mig, Chandra. Jag kunde inte vara utan henne.

Chandra Fann du henne?

Nandu Jag fann ett spår. Jag fann att hon hade gått in i ett heligt sällskap och utkorats till deras prästinna, men hon var ju så självständig. Hon kunde inte låta sig bindas eller finna sig i att alltid göra samma tjänst, så hon var ofta borta och tjänstgjorde tydligen även som prästinna åt andra sällskap och på andra orter.

Chandra (för sig själv) Kan det vara hon?

Nandu Hur sa?

Chandra Ingenting. Fortsätt.

Nandu Jag följde hennes spår till dessa trakter. Hon kunde mycket väl uppenbara sig här.

Chandra Vi anlitar en kringresande prästinna alltid då och då. Hon är månprästinna och mycket kunnig i besvärjelser, varför vi alltid tillkallar henne vid kriser som epidemier och sjukdomar och andra katastrofer, som nu när vi förlorat vår ledare.

Nandu Kommer hon hit? Är det hon?

Chandra Ja, hon kommer hit. Jag vet inte om det är hon, för hon visar aldrig sitt ansikte. Det hör till hennes okränkbara helighet som prästinna att hon aldrig får blotta sitt ansikte. Ingen har därför sett det, och det är helt enkelt för hennes egen säkerhet, ty en månprästinna får aldrig inlåta sig med en man.

Nandu Så man vet inte om hon är vacker.

Chandra Förmodligen är hon det, då hon är mycket ung, just så ung som Leila skulle vara.

Nandu (för sig själv) Då är det hon.

Chandra Hur sa?

Nandu Ingenting. När kommer hon?

Chandra I morgon. Hon skall rengöra bålplatsen efter likbegängelsen, så att intet spår av någon död finns kvar och så att vår avlidne vän inte skall ha något som han kan komma tillbaka till i skuggan av sitt tidigare liv.

Nandu Då får vi se henne.

Chandra Maskerad och på avstånd.

Nandu Det räcker. Är det hon känner jag igen henne.

Chandra Jag har inte känt igen henne, om det är hon.

Nandu Vi får se i morgon.

Chandra Du får se i morgon. Hon är oantastlig, Nandu. Ingen får röra henne. Om hon avslöjar sig eller någon kommer vid henne är hon förlorad och måste ersättas. Vi måste hålla oss på avstånd, även om det är hon.

Nandu Jag förstår. Låt mig vandra här ensam ett slag, Chandra, och bada i månlysets kalla stril av diamanter. Jag är så lycklig över att ha återfunnit dig, min vän, min bästa vän, som jag nästan förlorade som min rival, men nu har jag återfunnit dig. Vi får aldrig skiljas mera.

Chandra Stanna här så länge du vill. Du är redan en av oss. Du är invigd och välkommen. Var vår broder.

Nandu Tack, broder.

Chandra Jag lämnar dig åt månlysets andakts energier. (*går*)

Nandu (ensam) Det måste vara hon. Det kan inte vara någon annan. Äntligen har jag funnit henne! Ack, hon skulle bara ana hur mycket jag har umgåtts med henne dagligen och nattligen ända sedan vi skildes! Men ack, om hon nu är prästinna och varken får se eller röras? Har hon i så fall valt det själv? Men hon har rätt att välja

själv. Om hon älskar mig har hon rätt att välja mig hur mycket prästinna hon än är, och hon har rätt att välja evig oskuld som prästinna. Kanske det är mig hon har försökt fly från hela tiden, just för att hon älskat mig? Vi får se när vi ses. Antingen faller alla masker av eller på plats, men jag har aldrig haft någon. Om hennes mask är äkta kan hon fortsätta göra sig oigenkännlig. Hur som helst, jag älskar henne, och det är det enda som betyder något.

(ser något ute på vattnet) Men vad är det jag ser? O gudomliga syn! En gudinna stående i gondol i silvermånskenets glittrande vattenmagi förd stilla av en okänd rorsman! *(Sakta glider en kanot fram på vattnet. Leila står i fören helt i vitt och beslöjad medan Radu för kanoten fram sittande i aktern.)* Och skulle jag då inte känna igen henne? Höljd och maskerad från topp till tå är det ändå så omisskännligen hon! Hennes vibration griper tag i mig och kramar mitt hjärta! Men hon är helig, och hennes själ får inte antastas. Hon får inte ha med dödliga att göra, för då är hon förlorad.

Leila (till Radu) Stanna här. Jag ser bålet. *(Radu stannar kanoten och Leila stiger ur och nalkas bålet.)* Ännu en martyrdöd för ingenting, ännu en förlust för mänskligheten, och dess ledare dessutom. Nu är väl då Chandra deras nya ledare, och en bättre ledare kan de inte få. Han är god och pålitlig och bryr sig om alla och har aldrig genomskådat mig. Därför kan jag vara hans vän.

Radu Skall vi inte invänta fiskarnas närvaro innan du gör reningen?

Leila Det passar bäst nu i månskenet. De får komma om de vill. De kommer säkert medan jag håller på.

Radu Jag vakar vid din sida och håller alla onda andar på avstånd.

Leila Ja, Radu, du bevakar mig ständigt. *(går mot bålet)*

Nandu (dold) Det är hon! Så oförändrad, så ren, så intakt, så sig själv fortfarande! Jag har funnit henne! Men vågar jag alls visa mig för henne?

Leila (höjer händerna ceremoniöst i heliga gester) Allsmäktige ande, rena denna tragedi från alla onda och upprörande tankar och känslor, och låt den drabbade finna frid inför dig och kunna uppgå i dig utan svårighet. Bevara honom väl och låt honom finna vägen till ett nytt och ännu bättre liv. Giv honom goda och rätta föräldrar, och låt honom växa upp i en god miljö. Gör hans karma till ett rättesnöre och ej till en börda. Jag åkallar dig i din eviga närvaro att uppfylla alla våra liv med harmoni, välgång och lycka. *(fortsätter ceremonierna vänd mot månen)*

(Chandra kommer in med några bröder, nu helt vanligt klädda i så litet som möjligt.)

Chandra Prästinna, ni är redan här.

Leila Chandra, jag beklagar förlusten.

Chandra Vi är förkrossade av sorg. Han var den mest oumbärlige av oss alla.

Leila Så är det. Även de måste dö.

Chandra Men så plötsligt, så orättvist, så brutalt!

Leila Livet är till för att ständigt vara överraskande.

Chandra Men döden!

Leila Döden hör till livet och bidrar till livet.

Chandra Men så grymt!

Leila Grymheten är en krydda i livet.

Chandra Men det gör så ont i alla våra själar och hjärtan!

Leila Då känner man att man lever. Livet går vidare. Du har ansvaret nu för dina vänners trygghet och välfärd. Jag hoppas ni genomförde hela begravningsritualen?

Chandra Till punkt och pricka.

Nandu (träder fram) Det kan jag intyga. Jag var med.

Leila (känner genast igen honom men lyckas behärska chocken) Vem är detta?

Chandra En ny broder, en gammal vän till mig, som nu i natt har blivit en av oss.

Leila (för sig själv) En värre fara än någon livsfara.

Nandu Nandu, till er tjänst, prinsessa. (knäfaller i tecken på underdånighet)

Chandra Inte prinsessa, Nandu, prästinna.

Leila Han betygar mig sin vörnad och får kalla mig vad han vill.

Radu Är ni klar, prästinna? Kan vi fara vidare?

Leila Jag vill se att byn klarar sin omställning först. Jag åtar mig att tjänstgöra vid ert tempel så länge, Chandra. Går det bra för dig, Radu? Stannar du hos mig?

Radu Givetvis.

Chandra Vilken ära, prästinna. Vi uppgav er för länge sedan som hopplöst förlorad som otillgänglig nomad.

Leila Det är jag. Det är bara tillfälligt jag vill stanna här. Att förlora sin ledare är en mycket svår sak, och Shankar var oersättlig som far för er alla. Jag vill hjälpa er över tröskeln av förlusten.

Chandra Tack, prästinna.

Sanjay Vår tacksamhet är utan gränser.

1 Det är en stor ära för oss.

2 Mer än så, det är en välsignelse.

Radu Jag skall bevaka er natt och dag så att ni ingenting skall ha att frukta medan vi är här.

Leila Du är min livvakt, Radu, som har slagit en järnring runt min själ, men det kanske är nödvändigt. (med en blick mot Nandu)

Radu Det är för er egen säkerhet och för allas vårt bästa, ty alla som känner er är beroende av er helighet, då ni delat med er av er skönhetssjäl i oss alla. Därför är det i allas vårt intresse att er själ förblir intakt och oantastlig.

Leila Du har aldrig svikit mig, Radu, och kommer aldrig att göra det.

Chandra Kom, prästinna, låt oss få ledsaga dig till vårt lilla men heliga tempel.

(Alla drar sig ut utom Nandu.)

Nandu Hur kan jag klara detta? Hon är helig. Man får inte gå nära henne. Men hon kände igen mig, och Chandra vet fortfarande inte vem hon är. Vi skulle kunna fly tillsammans. Enda problemet blir den där svartsjuka livvakten Radu, som väl aldrig kommer att släppa henne ur sikte. Men samtidigt vill jag inte skada henne eller vålla henne problem. Hm! Valet blir hennes. Hon måste själv få välja sin väg. Jag kan inte stå henne i vägen. Avstår hon från mig, så måste jag avstå från henne. Här är jag i alla fall i hennes närhet, och det är en större salighet än vad jag någonsin kunnat drömma om under min långa sökan efter henne. Men hur skall jag någonsin mer kunna sova med henne i närheten? (slår sig ner att meditera i månskenet)

Leila (är plötsligt tillbaka, nalkas Nandu försiktigt, tills han spritter till) Varför kom du tillbaka?

Nandu Jag har sökt dig i ett år!

Leila Du kunde inte ha återvänt i ett känsligare ögonblick. Jag var säker här emedan Chandra aldrig kände igen mig som prästinna. Nu hotar allting att förstöras.

Nandu Men vad gör du här? Hur kom du undan din väktare?

Leila Jag är bra på att smyga. Upptäcker någon att jag är borta kan jag alltid skylla på månen. Vi kan klara att vi båda är här, Nandu, men jag får aldrig ta av mig slöjan utom då jag är ensam. Det måste du respektera. Jag får inte ha någon privat relation med någon, då jag tillhör det högsta väsendet och tjänar som kontakt mellan demiurgen och de dödliga. Jag har ett ansvar som jag inte får svika, precis som Chandra nu har sitt ansvar över sitt folk. Vi får inte svika honom.

Nandu Ett komplicerat förhållande.

Leila Det är inget förhållande alls. Jag måste bara hålla mig lika inför alla. Det gudomliga kräver offer, och om vi inte uppoffrar våra egna intressen kan vi själva bli offerade.

Nandu Varför stannade du?

Leila Vad tror du?

Nandu Hade du stannat om jag inte kommit?

Leila Nej.

Nandu Då älskar du mig trots allt.

Leila Det var alltid dig jag älskade, men Chandra älskade mig lika mycket. Jag kunde inte se honom svartsjuk eller besviken. Jag ville till varje pris undvika att han skadade dig. Därför uppgav jag er båda. I den gudomliga tjänsten fann jag harmoni och en livsmening, och den vill jag gärna behålla. Så länge Chandra inte upptäcker vem jag är tror jag att vi kan klara det.

Nandu Jag älskar dig, Leila. Jag skulle kunna hemsöka hela världen i jakten på dig.

Leila Tack, Nandu, men vi kan aldrig få varandra.

Nandu Hur kan livet vara så grymt och onaturligt?

Leila Det finns alltid kryphål. Ge dig till tåls.

Nandu Du ger mig hopp.

Leila Annars vore jag inte prästinna.

Nandu *(faller på knä för henne)* Gudomliga prästinna, du är den enda för mig och har alltid varit det. Jag vill dö för dig.

Leila Det skall nog inte bli nödvändigt. Bara var mig en vän, och var försiktig, och vi skall åtminstone kunna komma vidare.

Nandu Tack, min älskade. Du ensam ger mig något att leva för.

Leila Du är min närmaste vän, Nandu, och har alltid varit det. Jag sviker dig aldrig. *(räcker sin hand mot honom. Han kysser den lidelsefullt. Det blir för mycket, hon drar den tillbaka och försvinner.)*

Nandu Hon ger mig hopp men bara som en flyktig dröm som genast försvinner. *(vänder sig mot månen igen och återupptar sin meditation.)*

Scen 2. Templet. Leila gör altartjänst, utan slöja.

Leila Vem är du, allsmäktige gudom, som vi aldrig får veta något om? Vi får bara känna dig och erfara dig med känslorna och försöka tolka dina outrannsakliga manifestationer, av vilka det mesta bara är meningslösa bländverk, medan gudomliga underverk mest bara är bedrägerier, medan du själv aldrig visar dig eller manifesterar dig, som om du inte fanns, men ingen kan förneka allt livs världsomfattande magiska väsen, som manifesterar sig överallt där det finns liv. Du finns och är på något sätt allt livs urkälla och vidmakthållare, men det är omöjligt att få dig till en personlighet. Det är denna som knappast finns, liksom jag som din prästinna måste förneka mig själv och att jag finns. Likväl finns jag men får inte ha någon personlighet och får inte ta några egoistiska hänsyn genom till exempel relationer, då hela min person bara får tillhöra och uppgå i dig.

Nandu *(har lyckats ta sig in, smyger osedd)* Så vacker hon är! Inte konstigt att hon aldrig får visa sig utan slöja. Varje man måste falla för henne. Hon är skapelsens krona och skönhetsens drottning. Inte konstigt att jag blev hennes genast och aldrig har kunnat ha någon annan kvinna.

Leila Och Nandus närvaro i mitt liv, är det en skickelse från dig, ett gudomligt tecken eller en utmaning och prövning, för att testa min trohet och trovärdighet som prästinna?

Nandu Leila!

Leila (bestört) Nandu! Du får inte vara här!

Nandu Jag vet. Jag kunde inte låta bli. Jag längtade efter dig.

Leila Du riskerar bådas våra liv!

Nandu Jag kunde inte leva utan dig. Vad är kärlek om de älskande inte får umgås? Det enda som tilläts oss var en opersonlig distansmaskering. Det går inte, *Leila*. Jag älskar dig.

Leila Om någon har sett dig är vi förlorade.

Nandu Din vakthund sover. Alla andra sover eller är upptagna. Jag hade aldrig tagit mig in hit om kusten inte varit klar.

Leila Den är aldrig klar. Det finns alltid bevakande ögon som man inte ser själv.

Nandu *Leila*, äntligen får jag se dig själv utan slöja. Jag är nöjd. Allt jag ville var en enda personlig kontakt. Var det fel? Är det inte grymt av dig mot dig själv att förneka dig all mänsklig vänskap?

Leila Min ställning förbjuder det. Som prästinna tillhör jag endast guden och får inte unna mig personliga kontakter bland dödliga, då jag är lika ansvarig för dem alla genom min gudomliga kontakt. Ingen enskild får favoriseras. Jag får inte ha en vän, på det att jag aldrig må få en fiende.

Nandu Det är hårda bud.

Leila Var mig en broder, min älskade, men bliv mig aldrig en vän, för din egen skull.

Nandu Men jag är din vän. Det kan ingen av oss förneka.

Leila Du utmanar ödet.

Nandu Ja, det gör jag. (*kommer fram och omfamnar henne spontant, utan att hon hinner värja sig*) En enda kram, min älskade, en enda kyss!

Radu (stormar in) Ha!

Nandu (släpper henne förskräckt) Nu är det färdigt.

Leila (sätter skyndsamt på sig slöjan) Radu, det är inte som du tror!

Radu Ha! Så mina egna ögon bedrar mig? Är det så? Jag hörde röster inifrån templet och kände att någonting inte stämde. Och vad fann jag? Vår heligaste prästinna i armarna på den lycksökare som bara kom hit för någon dag sedan och för vars skull jag nu har skäl att frukta att vår heligaste prästinna valde att stanna kvar, i trots mot alla hennes tidigare vanor! Är det så?

Leila Nandu är min bror. Vi har alltid känt varandra.

Radu Det hjälps inte. En prästinna får inte umgås med dödliga. Då blir hon dödlig själv och måste dö som en äktenskapsbryterska för att hon brutit sitt äktenskap med Gud.

Nandu Du är bara svartsjuk, din hedning. Du vill inte låta henne leva, för du vill ensam rå om henne själv.

Radu Och du måste dö med henne. Sådana är bestämmelserna.

Nandu Då blir du en mördare!

Radu Nej, jag uppfyller min plikt mot guden. Han är svartsjuk, inte jag.

Nandu Skyll på såpa!

Radu Ni är förlorade båda två, och ni har bara er själva att skylla. Jag är besviken på er, prästinna, den som jag såg högst upp till av alla. (*går till en gonggong och slår tre kraftiga slag, som ekar över nejden. Strax börjar fiskarna träda in i templet.*)

Sanjay Vad har hänt?

Radu Er prästinna har ertappats med en älskare.

Sanjay Omöjligt!
 1 Inte Leila!
 2 Inte vår prästinna!
Radu Med odågan här, som nästlat sig in i er krets.
Sanjay Nandu! Chandras bästa vän!
 2 Vad är detta!
 1 Det är omöjligt!
Radu De måste dö. Sådan är lagen. En prästinna får inte besudlas.
Nandu Besudlas, din kopplare! Jag har dyrkat henne längre än någon av er!
Radu Då borde du ha kunnat respektera henne.
Nandu Det gjorde jag!
Radu Ja, jag såg det. Du försökte våldta henne.
Nandu Det är ni som våldtar henne om ni mördar henne!
Radu Nej, det är lagens straff. Ingen kommer undan lagen, inte ens en prästinna, i synnerhet inte om det är hon som bryter den.
Leila Nandu visste inte vad han gjorde. Han är ny här.
Radu Jag såg dig med honom utan slöja! I hans armar!
Chandra (inkommer) Vad pågår här?
Nandu Det är mitt fel, Chandra. Jag tog mig friheter med er prästinna och vågade besöka henne privat i hennes tempel.
Chandra Visste du inte att det var förbjudet?
Nandu Jag tog risken.
Chandra Vet du vad straffet är?
Nandu Jag har just fått veta det.
Radu De måste dö, båda två!
Chandra Stopp litet! Jag är ledare och därför er högste domare. Ni kan inte bara avrätta dem utan vidare, och allra minst vår högsta prästinna, som vi alla behöver. Hon är oumbärlig. Vi måste höra dem först.
Radu Hon påstod att han var hennes broder och att han bara gav henne en hederlig kyss.
Leila Han kysste mig aldrig.
Chandra (till Nandu) Kysste du henne?
Nandu Nej.
Radu Men han omfamnade henne utan slöja! Bara det!
Chandra Det ser illa ut för er. Vad har ni att säga till ert försvar?
Leila Ingenting. Vi ber om nåd och förlåtelse.
Chandra Vi kan inte avsätta en översteprästinna. Det går bara inte. Det skulle upplösa vårt samhälle. Nandu, vad har du att säga till ditt försvar?
Nandu Ingenting. Jag ber om nåd och förlåtelse.
Chandra De är botfärdiga. Hur kan vi väl avrätta dem då?
Radu Men hon kan inte längre vara prästinna. Hon är inte värdig sitt ämbete och får inte längre bära kyskhetens slöja. (*river den från hennes ansikte. Alla förfasas.*)
Chandra (känner plötsligt igen henne) Nej! (*vacklar*)
Sanjay (tar emot honom) Vad är det, Chandra?
Chandra Mina värsta farhågor är besannade!
Radu De måste dö! Lycksökaren nästlade sig in här bara på jakt efter henne, och hon stannade kvar bara för att hon kände igen en före detta älskare! Hon är oren!
Chandra (förkrossad) Nej! Nandu! Varför sade du ingenting!
Nandu Jag ville inte förlora henne igen.
Chandra Nu är ni båda förlorade!

Leila Det är mitt fel.

Chandra Nej, det är ingens fel. Det bara blev så. Det är ödets fel. Leila, du måste offras enligt ritualen för otukt såsom vår heligaste prästinna. Det innebär en förfärlig ceremoni. Är du medveten om den?

Leila Ja.

Chandra Du blir först. Nandu kan kanske skonas, men jag vet inte ännu. Jag är förkrossad. Detta är det värsta som kunde ha hänt oss.

1 Det blir en blodofferceremoni till den högstes ära. Hans prästinna har fallit och skämt ut sig med en dödlig. Hon måste återupprättas genom dödens rening.

Nandu Nej! Det är bara mitt fel! Förlåt mig, Leila! Jag visste inte vad jag gjorde!

Leila Jo, du visste vad du gjorde, och jag visste det också. Vi dör tillsammans.

Nandu Nej!

Radu För bort dem! Bevaka dem väl! Bind dem så att de inte kan fly! Båda måste offras åt Herren!

Sanjay Nej, det är inte rättvist! De tyckte ju bara om varandra!

Radu Lagen måste upprätthållas!

2 Kom, stackars vänner. Gör inte motstånd. Vi skall inte binda er, om ni lovar att inte fly.

Leila Jag lovar att inte fly.

Nandu Jag också.

Radu Då flyr de desto säkrare.

Chandra Tyst, Radu! Det hade varit bättre om du lämnat dem i fred!

Radu Jag hade tillsynen över henne.

Chandra Och bara därför dömer du henne till döden. Du är den enda verkligt brottsliga.

Radu Jag beklagar.

Chandra Det gör du inte alls. Du är skadeglad.

Radu På min ära...

Chandra Du har ingen ära, men om de dör så dör de med en desto större ära, medan du bara är en nedrig usling.

2 Kom, stackars fångar. Så länge ni ännu lever finns det hopp.
(Bröderna för ut Leila och Nandu. Radu smiter skamset ut vid sidan om.)

Chandra Så det var ändå du hela tiden, Leila. Jag vågade aldrig misstänka det, fastän misstanken försökte infinna sig. Jag ville inte ta risken att vi förlorade vår prästinna genom identifiering. Så kom Nandu och avslöjade allting med sin klumpighet. Ack, hur skall jag kunna rädda dem?

Scen 3.

Bröderna tågar in i svarta kåpor med neddragna luvor – ingen kan identifieras.

1 Så inleder vi den heligaste av alla ceremonier, offrets och dödens ceremoni, som är den stora självutplåningens ceremoni.

2 Är offret klart att slaktas?

1 Offret är klart att slaktas.

2 Har hon valt sin väg ut genom livet?

1 Hon har valt sin väg ut genom livet.

2 Eld eller slakt?

1 Hon har valt knivens snabbare väg till döden.

2 För att göra plågan mindre för sig själv eller för att göra den större för oss?

1 Bådadera, som den smidigaste utvägen.

3 Hon har valt rätt.

2 Vem skall föra kniven till hjärtat?

1 Vår ledare Chandra själv har begärt att få rikta slaktarkniven mot hennes hjärta, då han känner sig ansvarig för båda deras liv.

2 Och skall även den andra slaktas?

1 Han var inte helig utan bara en vanlig dödlig som försökte inte mer än stjäla en kyss. Det är inget brott för en dödlig, och offret har pläderat för hans liv och önskat ge sitt eget för honom.

2 Således är offret frivilligt?

1 Offret är frivilligt men har bett om nåd. Hennes tjänsteman, som ansvarat för hennes säkerhet och helighet, som hon själv har brutit, har vägrat gå med på benådning, då besudling av det gudomliga är det yttersta av alla brott.

2 Är tjänstemannen här?

4 (Radu) Han är här.

2 Är knivföraren här?

3 (Chandra) Han är här.

2 Saknas någon?

1 Vi är sju, och det är tillräckligt.

2 Då må offret föras fram till altaret.

(Leila föres in av tre andra bröder, likaledes svartkåpklädda i luvor utan ansikten. Leila är oförändrad från förra scenen i samma vita heltäckande prästinnedräkt och utan slöja. Endast hennes långa hår har helt släppts ut.)

Är offret införstått med vad som kommer att hända?

Leila Jag har informerats.

2 Är offret villigt att samarbeta?

Leila Jag vill inte göra saken värre.

2 Då ber vi offret att klä av sig.

(Leila befrias från den vita prästinneklädnaden och framstår som helt naken så när som på lappar på de tre heligaste ställena. Hon går självmant fram till altaret.)

Chandra (3) Det gör inte ont, Leila. Jag siktar rakt och snabbt, och offerkniven är spetsad. Jag vet hur man gör. Knappt en droppe blod kommer att flyta.

1 Knivföraren ombedes hålla sig till ceremonin.

Leila Han försöker bara mildra processen.

4 (Radu) Tyst! Ni har ingen talan längre!

1 Anklagaren ombedes hålla sig till ceremonin.

2 Är offret villigt att låta sig bindas, eller vill hon vara fri och samarbeta?

Leila Jag vill vara fri och samarbeta.

4 Jag yrkar på bindning, för undvikande av varje risk.

2 Vad säger offret?

Leila Det spelar ingen roll.

2 (till 4) Bara händerna, eller fötterna även?

4 Fötterna även. Offer vill sparkas.

2 Vad säger offret?

Leila Det spelar ingen roll.

2 Då ber vi offret lägga sig på altaret.

(Leila sträcker ut sig på altaret på rygg och fattar med händerna tag om de två pålar vid vilka de skall bindas fast. Bröderna gör detta, och även fötterna binds fast under en tredje påle.)

1 Offret är redo.

2 Har offret något att säga innan vi munkavlar henne?

Leila Jag har bett om nåd för Nandu och önskat köpa hans liv med mitt. Vad tänker ni göra med honom?

3 Han väntar, Leila. Du har räddat hans liv, men han hålls fängslad tills vår ceremoni är över.

Leila Då är jag nöjd och kan dö lugn.

4 Det är orättvist! Han måste offras också!

1 Anklagaren ombedes hålla sig till ceremonin.

4 Jag protesterar mot hans benådning! Det är olagligt! Han har oskärat en helig prästinna!

3 Och därför har du skickat den heliga prästinnan i döden. Är det rättvist?

4 Det är lagligt!

3 Men är det rättvist?

1 Bröderna ombedes hålla sig till ceremonin.

2 Har offret ytterligare något att säga?

Leila Bara detta: jag älskar er alla, och jag var er alla trogen. Nandu tog sig in i templet på eget bevåg och tog mig med överraskning. Jag kunde inte värja mig. Men jag är glad att han får leva.

4 Han får inte leva!

3 Han skall leva!

4 Nej!

3 Jo!

4 Protest!

1 Bröderna ombedes hålla sig till ceremonin. Annars blir vi aldrig klara.

Leila Stöt till, Chandra, hårt och djupt, så att jag får känna att jag lever.

4 Du skall dö, din vanärade hynda! Du kommer inte att känna någonting mera!

1 Anklagaren ombedes behärska sig.

4 Vem kan acceptera att den verkliga brottslingen klarar sig medan vår prästinna måste offras? Inte jag!

1 Vill anklagaren ta tillbaka anklagelsen mot henne?

4 Jag såg vad jag såg, och ni var mina vittnen. Vad som har skett har skett. Verkligheten kan inte vridas tillbaka.

1 Det är inget svar på frågan. Vill anklagaren ta tillbaka sin anklagelse?

4 Nej.

1 Har offret ytterligare något att säga?

Leila Jag dör av kärlek full av kärlek. Det är mitt sista ord.

1 Då äger vi bara att munkavla henne.

2 Är det nödvändigt?

1 Håll dig till ceremonin. För undvikande av skrin.

3 Vi måste göra det, Leila.

Leila Gör vad ni måste göra.
(Leila munkavlas med en svart bindel mellan tänderna.)

1 Är knivföraren redo?

3 Knivföraren är redo.

1 Får vi höra åkallelsen.

2 Vi åkallar dig, allershögste, alla själars herre, till vår heliga offerceremoni att ta emot en offervillig själ, som ger sitt liv för en annan. Hon är oskyldig, vilket gör henne ännu heligare. Vi anbefaller hennes själ i dina händer och ber dig vägleda henne in i nästa liv, så att det må bli ännu vackrare och ädlare och heligare än detta. Hon var din egen prästinna, varför du borde taga emot henne som din egen dotter

om inte som din brud. Helga denna offerceremoni, o högste herre, och giv att den må avlöpa lyckligt utan komplikationer.

1 Knivförare, var redo med kniven. Stöt till med säker hand och rakt i hjärtat, så att inget blod blir spillt, och så att hennes hädanfärd och övergång må bli desto angenämare.

3 (*går fram till Leila och höjer kniven och siktar noga för att stöta till*)

4 Jag litar inte på knivföraren.

1 Stör inte ceremonin.

2 Vill du att han skall missa?

3 (*avbryter sig*) Saboterar du riten?

4 Jag litar inte på dig.

1 Bröderna ombedes hålla sig till ceremonin.

5 Den är förlorad för länge sedan. Offerkniven har hejdats av den ende verkligt skyldige själv. Må en annan offerkniv stöta desto säkrare! (*har fått fram en kniv ur kåpan och stöter 4 rakt i hjärtat. Total uppståndelse. Alla kommer av sig.*)

1 Ceremonin! Ceremonin! Tillbaka till ceremonin!

3 (*kastar luvan tillbaka*) För sent. Ett offer har redan fullbordats. Vi behöver bara ett. Leila är räddad. Befria henne.

2 (*Sanjay, tar av sig luvan*) Det skall bli mig en ära och en glädje. (*befriar henne varsamt från munkavlen, får Chandras kniv och skär loss hennes händer, 5 befriar fötterna med sin kniv. Chandra erbjuder Leila hennes vita dräkt tillbaka.*)

6 (*helt konfys*) Vad betyder detta?

5 Det betyder, broder, att rättvisa har skipats. Radu, hennes svartsjuka livvakt, bevakade henne som en hök natt och dag. Ingen fick komma nära henne utom han. Men han upptäckte att Nandu var bunden till henne och gillrade därför en fälla för att locka fram honom med att lämna en ingång till templet öppen medan han låtsades sova. Nandu gick i fällan och tog sig in i templet, varpå Radu kunde triumfera, trodde han. Men rättvisa är mer än bara lagens bokstav.

1 Och vem är du, som så har skipat rättvisa på eget initiativ?

5 Till er tjänst, mina bröder. (*viker tillbaka luvan och visar sig vara Nandu.*)

Ursäkta bedrägeriet. Det var Chandras egen plan. Han genomskådade Radu. Jag har gett er åter Leila, om ni vill ha henne. Annars tar jag med mig henne bort härifrån.

Chandra Vad säger ni, bröder?

1 (*viker tillbaka luvan*) Vi vill ha er båda kvar. (*Alla tar av sig luvorna.*)

6 Vi vill inte skiljas från Leila.

7 Du har blivit oss en god broder, Nandu. Bli en lika god broder för Leila, vår enda heliga prästinna.

Chandra Sanjay, vad säger du?

Sanjay Alla tycks vara eniga, och jag kan bara instämma.

1 Låt oss begrava den stackars uslingen här. Jag tror inte att Leila mer behöver någon livvakt.

Nandu Du älskade henne lika mycket som jag, Chandra. Du borde få det avgörande ordet.

Chandra Du offrade allt för henne, Nandu. Hon är din. Och ingenting skulle göra mig lyckligare än om ni stannade hos oss.

Nandu Då ger vi det allra sista ordet åt Leila. Vill du fortfarande ha mig, Leila, efter mitt överlagda mord på din livvakt?

Leila Mitt sista ord var redan sagt. Jag älskar er alla, och jag vill fortsätta vara er alla trogen. Dig, Nandu, inbjuder jag till att bli min nya livvakt, så att bara du i fortsättningen får ha tillgång till min intimitet.

Nandu Som du vill, Leila.

Chandra Jag föreslår ett allmänt firande.

1 Ceremonin är avslutad. Det behövs inget mer. Det är fritt fram att celebrera.

Chandra Kom, mina vänner! Jag bjuder!

(Alla drar sig ut tillsammans i hjärtlig stämning med armarna om varandra, Nandu och Leila tillsammans, Chandra och Sanjay närmast dem. Liket lämnas ensamt kvar men ligger osynligt utom synhåll för publiken.)

Slut.

Manali 14.8.2010

